

РАДЕ ЂОКАНОВИЋ

ПИШИ МИ НА АРБАТ

ТРАГОВИ У СНЕГУ

*Пошрчао сам као вихор
за неким чија се контура
само назирала у мраку.*

*Омеле су ме испређуране ствари
да се хирије сусвим
низ завојито сјеницие.*

*Студене чиоде првог снега
заривале су се под ношце
и жариле босе шабане.*

*Стигао сам тек до звездене кације
кад он замаче за окуку
оштру као савијени лакаш.*

*Ко ме се срећа осмехнула?
Пишам се док ледам ошкве
великих сивојала у малом снегу.*

ЛАЖЉИВО ОГЛЕДАЛО

Прилазећи врати́ма ку́йаи́шила
у̀гледах своје младо лице
у о̀гледалу на левом зиду.

То је бронзано о̀гледало
у коме је њрви Ејрурац
си́азио свој ои́мени лик.

То је водено о̀гледало
где дечак Наркис
дру̀го̀га хвалећи хвали себе.

Заси́авци, одмахнух у неверици:
чији је за̀онеи́ни лик,
у усамљеном сјају младоси́и?

И сасвим смеи́ен
умеси́о на врати́а ку́йаи́шлска
у си́аклену њлочу си́уи́их.

ТИТИРОВА ПЕСМА

Толико лејих и умних речи,
иолико новинских наслова
и јевјинних удворичких њесама,

иолико филмова о рајном умећу
и хвалосјевних ѡрозних сјраница
ни о коме, до ѡад, није начињено.

Иако двадесетјетјогодицњи драматик
дечачки ојлаках ујокојеној сјарца,
живој у смртји још десетј година.

Узвицне мисли хједох најисајти,
како ѡо чинице многи наши Верјилији
да би имање своје увећали и звежђе дојакли.

Не надахну ме ојрезна Мнемосина,
лиру ми из руку ојрже добри Ајолон
и ћујтах, равно, чејрнаестј година.

Не морам се, сада, ничеј одрицајти,
ни дрвље бацајти на Окјавијана нашеј Авјусја,
свима беше боље у ѡо мирно доба.

Средовечним сузама и данас ѡлачем,
наивностј је минула, сјих ме не рађава,
ијшем ову ѡесму, цјо није еклоја, ни ода.

ТИХИ ЗАНОС

Дру̀гачија је свеїлосї̄ над овим,
вицемилионским г̀радом, од оне
магловиїе, начас уїамћене и забора̀вљене.

Свеїлосї̄ у і̀розорима сї̄амбених блокова,
у ноћи без месечине, дош̀ово не г̀асне
у касно свануће – најросї̄о і̀оне

у невидљиви і̀ейео захукї̄ало̄ дана.
И ови, док корачају і̀рої̄оарима,
загледани у екране мобилних і̀елефона,

не маре шї̄о се сударају са уг̀аслим
својим ореолом, и і̀ицином, у узвиценом
і̀рену чежње на заласку.

Некада, чекајући на излазак из і̀мине,
и і̀уїници и і̀ешаци,
чиїаше сї̄ихове славних суг̀рађана.

Данас, і̀ек і̀о која времишна г̀осї̄ођа,
у јуїарњем усхиїу і̀иљи у куїусару,
крз дебели бинокл, у г̀радском і̀ревозу.

Дру̀ги, на і̀лаїформама ајфона и андроида,
у ћуїећем заносу сањају і̀уђи живої̄
и і̀ону у і̀араболу која није шцифра

ни і̀уїељак за избављење – није јуче, данас,
суїра, није зебра на којој сї̄радава
забринуїи доколичар. Сї̄варна је њег̀ова

зг̀рчена маса і̀од і̀лахї̄ом, и конї̀ура на асфалїу,
и расквашена земља шї̄о одолева раном мразу.
Лако ће укоїаїи овог̀, сада безбрижног̀ човека.

ПИШИ МИ НА АРБАТ

Ониска, свеїлоїлава кућа у низу двосїрайїница
џоїво на самом крају улице Сїари Арбайї,
їрїїїї је дужа од своје шїрине, и несумњиво

знамен – довршен је їу Борис Годунов –
а зрно, од коџ сїрада ауїор у двобоју за часїї
не веће од зелене маслинке у сїасању,

на сребрној їацни усїрављено, їоврх рукоїса,
и злокобно као крсїарећа їоїноња ракеїа,
їулсира у ѓневном рїїму їесникова срца.

Мален је свако ко науми, дрзовїїї, да седне
на їаїацир округле сїолице, у часу док
їушкінски дух бележи, їрве версе Оњегина.

Оно шїїо їрижељкујем у мисїичном разџледању
јесїе, да неку од мноџбројних муза сїазим
и їосвојим, за будући нарашїїај несиџурноџ їера.

У балској дворани на друџом еїажу, їрсећам се:
одавно їремашїх шездесеїї шесїї над меїром, и
їридесеїї шесїї, од вечносїїи, давно сїрошїх

а мермерном киїу на сјајном їаркеїу,
ни до зџлоба над сїоїалом не досеџох.

Иїак: Пиши мне на Арбат в дом Хитровой.